

Sygn. akt III KO 154/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **R. M.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 stycznia 2019 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 stycznia 2016 r. sygn. akt II AKa [...]

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego we W.

z dnia 31 sierpnia 2015 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego we W. z dnia 31 sierpnia 2015 r., sygn. akt II K [...] utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt II AKa [...], R. M. został skazany za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę 10 lat pozbawienia wolności.

W dniu 19 listopada 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny, sporządzony osobiście przez skazanego, wniosek o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu wniosku skazany wskazał, że:

- z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego wynika, że pokrzywdzony w chwili śmierci był trzeźwy, zaś z załączonej do wniosku kserokopii sprawozdania z badania toksykologicznego, zdaniem skazanego, wynika wniosek odmienny,
- na narzędziu zbrodni – nożu – nie ujawniono linii papilarnych skazanego,
- nieprawidłowo oceniono dowody z badania śladów krwi pokrzywdzonego oraz zeznań żony skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotowy wniosek jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania wnioskodawcy do usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko-radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.).

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie więc miało miejsce w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Wnioskodawca obowiązany jest do wskazania podstawy prawnej wznowienia postępowania oraz wykazania, że w sprawie taka podstawa występuje.

Treść wniosku jednoznacznie przekonuje o tym, że przedstawiona w nim argumentacja sprowadza się wyłącznie do kwestionowania pod pozorem ujawnienia się nowych okoliczności ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji i oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, z którą skazany się nie zgadza. Tego rodzaju pisemne stanowisko nie jest wystarczające do spowodowania wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem.

Kwestionowana przez skazanego ocena wskazywanych we wniosku dowodów została dokonana w sposób prawidłowy, a z treści wniosku nie wynika aby w tym kontekście pojawiły się jakiegokolwiek nowe dowody, wykluczające sprawstwo skazanego.

Odnosząc się do akcentowanych we wniosku nieprawidłowości w zakresie ustaleń co do trzeźwości pokrzywdzonego w chwili zdarzenia, stwierdzić należy, iż nie znajdują one odzwierciedlenia w aktach sprawy. Zauważyć trzeba, że zarówno kwestionowane sprawozdanie z badań materiału biologicznego na zawartość alkoholu etylowego (k. 370), jak i sprawozdanie z badania toksykologicznego (k. 371) były znane orzekającym w sprawie sądom i nie stanowią dowodów nowych, co więcej, przedmiot i cel obu badań był odmienny, zaś wynikające z nich wnioski nie wykluczają się. W kontekście opinii sądowo lekarskiej (k. 366 – 369) uwzględniającej fakt wykrycia we krwi pokrzywdzonego alkoholu etylowego w stężeniu 0.13 ‰ i ustawowej definicji pojęcia stanu nietrzeźwości zapatrywania wyrażane we wniosku skazanego są pobawione racji.

Z tych powodów należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego.